

Molta por i poca vinya

La repulsa contra el terrorisme ha estat general. Ciutadans significats, reunions de bisbes, col·legis professionals, associacions de veïns i altres organismes representatius han condemnat les manifestacions més desenraonades de la violència, provinguï d'on provinguï, expressant el desig que hi sigui posat aturador. En cada cas, el desig va acompanyat d'aquesta actitud tan bellament cristiana de condemnar el pecat i compadir el pecador.

La decisió és ferma i els mitjans poderosos: cal esperar que aquestes formes més visibles d'amenaça pública desapareixeran. He dit les "més visibles" perquè hi ha un terror subtil que també té la gent molt espantada, encara que no atempti físicament —d'una manera immediata— contra la vida humana. Si aspirem que les paraules tinguin un valor concret en relació amb els conceptes i les idees que han de comunicar, veurem (amb el diccionari a les mans) que terror significa "por extrema, que fa tremolar".

Fa temps que també tremolem per tot de coses més lleus que la intimidació per mitjà de violències. Tremolem cada vegada que s'apugen els preus i ens anuncien, alhora, que la puja és insuficient i que, per tant, no resol el problema, de manera que l'esforç que fem no serveix i cal preparar l'ànim per a nous "reajustaments" de tarifes. Tremolem davant la deteriorada situació econòmica, que no troba el nord.

Tremolem davant el fantasma d'un atur forçós que es va escampant i s'acosta al lloc de treball de cadascú. Tremolem per un futur ple d'incògnites, ennuvolat, amb poques il·lusions i moltes temences.

En resum, la gent està preocupada. Els restaurants i els espectacles són plens, els automòbils atapeeixen els carrers, però una llarga processó va per dins. Les converses es van tornant obsessives, giren al voltant d'aquest tema de la por. Una situació així, quan s'allarga massa, produeix macadures greus en un cos social; és com aquelles malalties mal encertades pels metges i que, quan no maten el malalt, es converteixen en cròniques.

Tinc un amic optimista (espero que tothom en tingui, almenys, un) que cada matí, després de la desoladora lectura del diari, té per costum ressaltar algun aspecte encoratjador. Li costa de trobar-lo; a vegades fa l'efecte que se l'inventa una mica, però el seu afany és benemèrit i els companys de treball li ho agraiem. Des de fa un quant temps, l'amic optimista va perdent a poc a poc (o no tant) l'expressió confiada. Últimament sembla que no sàpiga on agafar-se i plega el diari amb un posat de desemparrança. Ahir ens va confessar, en un apart de la conversa, que si la lluna no entrava aviat en una fase miraculosa, es passaria amb tot l'equip als rengles dels catastrofistes. ● PERE CALDERS

